

РЕШЕНИЕ

№ 7264

гр. София, 14.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 21.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **8095** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.156 и следващите от данъчно-осигурителния и процесуален кодекс (ДОПК). Делото е образувано по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище [населено място], област П., представлявано от Т. И. С., в качеството на управител, чрез адв. Д. Балкански от САК срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22001417002505-091-001 от 18.10.2017 г., издаден от В. А. В. - орган, възложил ревизията, и А. Г. Ч. -Д. -ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 648/11.05.2018г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление С. на Националната агенция за приходите, а именно: за установените резултати по ЗДДС за данъчни периоди м.05.2014 г. , м.07.2014 г., м.10.2014 г., м.11.2014 г. и 12.2014 г., м.01.2015 г., м.02.2015 г., м.03.2015 г., м.04.2015 г., м.05.2015 г., м.07.2015г., м.08.2015 г., м.09.2015 г., м.10.2015 г. и м.12.2015 г., и м.01.2016 г., задължения за ДДС за внасяне общо в размер на 43 787,25лв. за главница и лихва.

В жалбата се претендира материална незаконосъобразност на РА, изложени са доводи за осъществяваната от дружеството дейност, в това число за сключени договори за продажба на дървесина, които не би могло да бъдат извършени без услугите по фактурите, по които не е признато правото на приспадане на данъчен кредит. Претендира, че за доставките са представени достатъчно доказателства, същите са относими към икономическата дейност на жалбоподателя и по тях е налице право на приспадане на пълен данъчен кредит. Също счита, че единственото основание да бъде

отказано право на приспадане на данъка е неоткриването на адреса за кореспонденция на доставчиците по спорните фактури, дерегистрацията им по ЗДДС и непредставянето на изискваните документи от органите по приходите от част от тях. Позовава се на писмо № 15-00-117#2/25.08.2011г. на НАП и конкретно относно текста, че: „Ненамерени на данъчен адрес преки или предходни доставчици по време на извършваните данъчни ревизии не е непосредствена предпоставка за отказ на данъчен кредит по фактурите, издадени от тези лица, като това обстоятелство следва да се цени наред с всички останали факти и обстоятелства, установени по време на данъчната ревизия.“. Поддържа се, че според това писмо, ненамирането на доставчика не е основание да се твърди автоматично, че не е налице реалност на доставката.

Пред съда дружеството е представлявано и от упълномощен адв. Д., който поддържа изцяло жалбата, а в ход по същество претендира основателност на исканията и въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства, претендира разноски в размер на 850 лв. от които 50 лв. за държавна такса и 800 лв. внесен депозит за вещото лице по приетото заключение.

ОТВЕТНИКЪТ - директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление С. на НАП, представляван от юрк. М., оспори жалбата изцяло, като претендира неоснователността ѝ. Не били опровергани фактическите и правни изводи на органите по приходите, включително и от заключението на експертизата и приетите допълнително доказателства, доколкото вещото лице потвърдило, че не е осъществило контакт с доставчиците на жалбоподателя и не е извършило проверка на място на счетоводна и търговска документация. Също счита, че по отношение на представените документи за [фирма] не можело да се установи по безспорен начин принадлежност към редовно и надлежно водено счетоводство. По отношение на останалите доставчици не са изтъкнати уважителни причини, поради които на вещото лице не е предоставен достъп. По тези съображения счита, че и в хода на съдебното производство не е установена реалността на доставките по процесните фактури. Иска от съда да съобрази и мотивите на решението на ответника, претендира юрисконсултско възнаграждение.

По делото сега приети допълнителни писмени доказателства, представени от страните и изслушано заключение на вещо лице по съдебно-икономическа експертиза.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка по реда на чл.160, ал.2 ДОПК на оспорения акт, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата до съда е подадена на дата 04.07.2018г., а решението на директора е връчено на дата - 25.06.2018г. Съдът също съобрази, че е спазен срокът по чл.155, ал.1 ДОПК при издаването на решението, предвид, че е указана нередовност на жалбата по административен ред на основание чл.145 ДОПК. Предвид на това срокът по чл.155, ал.1 ДОПК е започнал да тече от 12.03.2018г. - датата на постъпване на писмо от дружеството с представено пълномощно за адвоката, подал жалбата. Считано от последната дата, срокът за произнасяне по жалбата срещу РА, е спазен предвид издаването на решението на дата 11.05.2018г.

Предвид датата на връчване на решението на директора и датата на жалбата до съда, то е спазен срокът по чл.156, ал.1 ДОПК за оспорване пред съда, както и изискването по чл. 156, ал.2 ДОПК - РА се основа в частта, в която е потвърдена с

решениет она директора, предвид на жалбата е процесуално допустима.

По издаването на РА от компетентен орган, спазването на изискванията за съдържание и форма, съдът приема следното:

Ревизионното производство е възложено със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22001417002505-020-001/24.04.2017г., издадена от В. В., в качеството ѝ на началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. Този орган е оправомощен да възлага ревизии със Заповед № РД-01-369/30.03.2016 г.на директора на ТД на НАП С. – л.23 от делото. ЗВР е изменена със заповед от 25.07.2017г., издадена от същия орган, с която на основание чл.114, ал.2 ДОПК срокът на ревизията е удължен до 25.08.2017г.

Ревизията е възложена за определяне на задълженията на „ЛЕС Т. ДС" О. за ДДС за данъчни периоди от 01.02.2014г.. до 30.06.2016г.

За установеното при ревизията е издаден Ревизионен доклад /РД/ №Р-22001417002505-092-001/04.09.2017 г., издаден от посочените в ЗВР ревизиращи органи, срещу доклада е подадено писмено възражение, обсъдено в мотивите на акта и е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22001417002505-091-001 от 18.10.2017 г., издаден от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии", дирекция „Контрол" при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и А. Г. Ч. - Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. С РА са възприети изцяло предложенията в РД за установяване на задължения за ДДС и лихви за ревизираните данъчни периоди.

В хода на ревизионното производство са събрани доказателства по предвидени в ДОПК способи - изготвени са и връчени искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ), извършени са насрещни проверки.

РД, РА и ЗВР са издадени като електронни документи и връчени по електронен път на дружеството-жалбоподател. За подписването на актовете с квалифициран електронен подпис, равностоен са саморъчен подпис, са представени доказателства на л. 57 - 69 от делото - в това число и разпечатки на скрийншотовете за проверка на електронните подписи.

Изложеното обуславя извод, че са спазени са изискванията за съдържание и форма на актовете на органите по приходите, не са допуснати нарушения на процесуалните правила, като дружеството-жалбоподател е имало в пълната процесуалната възможност да се запознае с актовете и да представи доказателства в защита на правата си, което е и направено. Също и РА е издаден от компетентни органи, в рамките на законосъобразно образувано ревизионно производство, при спазване на срока по чл.109, ал.1 ДОПК, като не са налице основания за обявяването на акта за нищожен.

По материалната законосъобразност на РА

С РА в оспорената пред съда част, са установени данъчни задължения за ДДС и лихви за данъчни периоди м. 05,07,10,11 и 12.2014г., за 04,-05,07-10 и 12.2015г., за 01-06.2016г. , общо в размер на 43 787,25 за главница за ДДС - 35 221,34 и съответните лихви, изчислени към 18.10.2017г. - 8 565,91 лв.

Задълженията са установени вследствие на извършени корекции на декларираните резултати от жалбоподателя по СД за съответните периоди, поради непризнато право на данъчен кредит на основание , че нито доставчиците, нито ревизираното дружество са представили доказателства, удостоверяващи реално извършени доставки, и разпоредбите на чл. 68, ал. 1 т. 1 от ЗДДС и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 9 от ЗДДС, поради което на [фирма] е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в посочения размер общо по фактури от доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

В хода на ревизията на доставчиците по спорните фактури са връчени ИПДПОЗЛ, но документи са представени само от [фирма], [фирма] и [фирма]. От страна на жалбоподателя в хода на ревизионното производство по доставките от [фирма] и [фирма] - с предмет наем на ЗИЛ, наем на колесен трактор, наем на бензинови моторни триони, жалбоподателят е представил копия на фактурите, придружени с фискални касови бележки и договори, съответно от 05.05.2014 г. и 27.02.2014 г., сключени между дружества, с предмет наем на оборудване. По отношение на доставките от [фирма], [фирма] и [фирма], касаещи товаро-разтоварна работа, извозване, товарене на Т., ревизираното дружество е представило копие на фактурите, платежни нареждания и сключени между страните договори, съответно от 01.11.2015 г., 2 договора от 01.10.2015 г. и от 01.10.2014 г. с предмет товаро-разтоварна работа, извозването им от работна площадка до временен склад и товарене на тирове. Към фактурите от [фирма] са приложени и два приемо-предавателни протокола, от [фирма] и [фирма] са представени идентични по вид документи, като тези, представени от жалбоподателя.

Органите по приходите са приели за установени факти след справка в информационната система на НАП. Така са формирали изводи, че спорните фактури са включени в дневника за продажби при доставчиците. Дружествата имали регистрирани ЕКАФП, но към датата на касовите бележки нямало регистрирани плащания от фискалните устройства. Също са установили за съответните периоди броя на регистрираните трудови договори от доставчиците, както и за подадени ГПО и финансови отчети, декларирани данни за активи за всеки от доставчиците.

Основната икономическа дейност на жалбоподателя за ревизираните периоди е добив на дървесина и продажбата ѝ - на територията на [община], за което в хода на ревизионното производство са представени договори за добив на дървесина на корен и договори за продажба на стояща дървесина между жалбоподателя и Държавно горско стопанство Б. - лист 75 и следващите от делото; позволителни ни за сеч от Изпълнителна агенция по горите, Регионална дирекция по горите К. от л. 154 до 177 от делото, , в които са посочени срокове за провеждане на сечта - - от л. 154 до 162 - през 2015г. и от л. 163 -176 - през 2016г.

Изрично е установено от ревизиращите органи, че дружеството е извършило доставки на дървесина към физически и юридически лица - на базата на сравнение на данните от превозните билети и данните по дневниците за продажби на жалбоподателя. Също е установено, че в превозните билети са вписани данни за превозни средства, с които е извършен транспортът, които не били собственост на жалбоподателя, но не били събрани доказателства, че тези МПС са наети от жалбоподателя или ползвани на друго основание, който извод е направен от ответника в решението му при преценката на РА в частта за начисления данък от дружеството, но според настоящия съда, изводът, че са извършени действително

продажби на дървесина, и в превозните билети са вписани конкретни МПС, е от значение за преценката и за възникване на данъчно събитие по получените доставки, доколкото същите са свързани именно с товарене на дървесината.

Вещото лице е пояснило в заключението си, че услугите следва да се отразят като разход по сметките от група 60 „Разходи по икономически елементи“ и - Разходи за външни услуги и се отчитат като текущ разход, като е посочило, че в счетоводството она жалбоподателя [фирма], фактурите от този доставчик както и от всички останали, са отразени именно като разходи за външни услуги - текущ разход - с данъчната основа по фактурите, в кореспонденция със сметка 401 Доставчици, като конкретно е възведена аналитичност сметка 602/1 Разходи за наеми, 602/5 „Товаро-разтоварна работа и др. услуги“ и 602/9 Разходи за други услуги. Според заключението на вещото лице по делото, по всяка от спорните фактури са отчетени плащания по касов или банков път, за което са представени документи, в това число фискални бонове и банкови документи, подробно обобщени в таблица 7 от заключението на вещото лице - л.490 от делото. Също вещото лице е проследило и отговорило на въпроса за общия брой на доставчиците на жалбоподателя през ревизираните периоди - на стоки и услуги от вида по процесните фактури, - за 2014 г. - доставчиците на външни услуги са 9 лица от които 4 процесни; за 2015г. - доставчиците на външни услуги са 23 от които 4 процесни, за 2016г. - общо 16 доставчици, от които 3 процесни.

На въпроса съществува ли различие между начина на документиране, отчитане и разплащане на доставките към останалите доставчици, които са били признати от органите по приходите и тези по спорните доставки, по които не е бил признат данъчният кредит, вещото лице е отговорило, че не се установяват различия в начина на документиране, отчитане и разплащане на покупки от доставчиците по делото с тези от други доставчици.

Вещото лице също е отговорило на въпроса за размера на приходите от продажби и начисления данък от жалбоподателя, както и за категориите работници, които жалбоподателят е позовал, като вещото лице е дало в заключението си данни по разчено-платежни ведомости и достигнало до заключение за средно-списъчен състав на персонала от 6 лица, при вариране от 4 до 9 лица в различни периоди - общ работник, горско стопанство, секач, специалист лесовъдство, резач горски дървен материал, товарач трупи и друг дървен материал, технически сътрудник, търговски представител, шофьор товарен автомобил, по данни от разчетно-платежни ведомости.

По отношение на всички доставчици, в това число и тези, които в хода на ревизията са представили частично документи по връчените им ИПДПОЗЛ, вещото лице е достигнало до извод по т.2 от мотивите на заключението, л. 480 - 482 от делото, че не се намират извлечения от счетоводни сметки/регистри и други от отчетност на доставчиците, от които да се установят счетоводни записвания, такива изводи са направени и за доставчиците, които са представили документи в хода на ревизията - [фирма] и [фирма], а по отношение на [фирма] - за недостатъчност на счетоводните данни за установяване на съответствие на аналитична със синтетична счетоводна отчетност.

Съдът кредитира изцяло направените изводи в приетото заключение на

вещото лице по съдебно-икономическата експертиза - като обосновани и логични, съответни на докозателствата по делото и неоспорени от страните.

По данъчни периоди и доставчици, съдът въз основа на данните по делото, съдържащи се в приетите доказателства и заключението на вещото лице, приема следното :

А. По непризнатото право на приспадане на данъчен кредит по фактури с предмет на доставките с „съгласно договор наем 3бр. на бензинови моторни триони, наем на колесен трактор, наем на ЗИЛ 131",

1. Не е признато право на данъчен кредит в размер на 130,00 лв. по фактура № 1431/27.02.2014 г., издадена от доставчика **[фирма]**, с ДО: 650,00 лв. и предмет: „съгласно договор за наем на ЗИЛ, наем на колесен трактор, наем на бензинови моторни триони". Корекцията по фактурата е извършена за м.05.2014г. За този доставчик е представен договор за наем от 27.02.2014г. - л.151 от делото, като **[фирма]** се е задължило да предостави за временно и възмездно ползване на оборудване по 1 брой ЗИЛ 131 и колесен трактор, както и 3 броя бензинови моторни триони, в договора е записано, че неразделна част от него съставлява протокол за предаване на наетото оборудване. Цената на наема е конкретизирана за всяка вещ, не е представен протоколът за предаване от наемателя и приемане от жалбоподателя на наетите вещи .

Вещото лице по делото не е установило включването на фактура № 1431/27.02.2014 г., издадена от доставчика **[фирма]**, в дневника за продажби на доставчика - стр. 11 от заключението, л.478 от делото, органите по приходите обаче са направили обратен извод - за включването ѝ в дневника за продажбите и СД за съответния период. Доставчикът е регистриран по ДДС на дата 23.12.2012г. и дерегистриран на 14.04.2014г. Вещото лице е установило, че този доставчик е подал ГФО за 2014г., но в същата в екземпляра в ТД на НАП имало надпис „анулирана“. По делото не се намират извлечения от счетоводни регистри и друга отчетност на доставчика, от които да се установяват счетоводни записвания, в Търговския регистър не се установява обявяване на акт ГФО за 2014г. за този доставчик. Вещото лице не е установило контакт с доставчика и не е могло да извърши проверка в счетоводството му.

По тези причини вещото лице не е могло да установи дали този доставчик разполага с активи за отдаване под наем, но вещото лице е установило, че за периода на издаването на процесната фактура, доставчикът „Е.“ е разполагал с наети по трудови отношения лица - работник в строителството и общ работник - 7 лица по данни от справка от ТД на НАП. В хода на ревизията е установено, че **[фирма]**, няма регистрирани МПС - ЗИЛ 131, няма документи за активите, предмет на доставките. За 2014 г. няма публикуван ГФО, а от подадените годишни данъчни декларации /ГДД/ по чл. 92 по ЗКПО за периода от 2010 г. до 2014 г. е установено, че няма отразени счетоводни и данъчни амортизации на активи.

Вещото лице е достигнало до извод по т.2 от мотивите на заключението, л. 480 от делото, че по отношение на доставчика **[фирма]**, по делото не се

намират извлечения от счетоводни сметки/ регистри и други от отчетност на доставчика, от които да се установят счетоводни записвания.

2. Не е признато право на данъчен кредит 390,30 лв. по 2 броя фактури от доставчика **[фирма]**, с предмет: „съгласно договор наем 3бр. на бензинови моторни триони, наем на колесен трактор, наем на ЗИЛ 131", както следва: 369/05.06.2014г. и фактура № 524/18.07.2014г. , мярката е месец - за 1 и за 2 месеца, съдържа се единична цена и стойност. Корекцията на декларираните резултати е извършена в резултата за м.07.2014г. от органите по приходите. За този доставчик о е представен договор за наем от 05.05.2014г. - л. 149 от делото, като **[фирма]** се е задължило да предостави за временно и възмездно ползване оборудване по 1 брой ЗИЛ 131 и колесен трактор, както и 3 броя бензинови моторни триони.

В чл.4, ал.2 от договора е записано, че неразделна част от него съставлява протокол за предаване на наетото оборудване, а цената на наема е конкретизирана за всяка вещь, но не е представен протоколът за предаване от наемателя съответно приемане от жалбоподателя на наетите вещи - нито в хода на ревизията, нито пред съда.

В хода на ревизията е установено, че **[фирма]** няма регистрирани МПС - ЗИЛ 131, няма документи за активите, предмет на доставките. За 2014 г. няма публикуван ГФО, а от подадените годишни данъчни декларации /ГДД/ по чл. 92 по ЗКПО за периода от 2010 г. до 2014 г. е установено, че няма отразени счетоводни и данъчни амортизации на активи.

Видно от заключението на вещото лице, в писмо от ТД на НАП - С. е потвърдено и пред съда, че **[фирма]** няма уведомления за трудови договори, както и данни за подавани справки за изплатени възнаграждения по извънтрудови правоотношения за 2014г. Същото е установило регистрацията на доставчика по ЗДДС на 16.07.2013г. и deregистрация на 05.09.2014г., като фактурите са издадени по време на регистрацията. Вещото лице е посочило данни за ГДД по чл.92 ЗКПО, в Търговския регистър не се установявали данни за обявяване на ГФО за 2014г. от този доставчик. вещото лице е формирало извод, че по делото не се намират извлечения от счетоводни сметки/ регистри и други от отчетност на доставчика, от които да се установят счетоводни записвания.

Б. По доставки с предмет „товарно - разтоварна работа, извозване и товарене на Т.",

1. Не е признато право на приспадане на данъчен кредит 16 987,20 ле. по общо 7 броя фактури от доставчика „**Ф. груп**" **Е.**, с предмет: „товарно - разтоварна работа, извозване и товарене на Т.", както следва: фактура № 3...739/14.10.2014г. - ДДС 20147,74лв. , №3...77/13.11.2014г. с ДДС 1968,38лв; 3...78/29.12.2014г. с ДДС 2905,69лв. №4..000101/16.01.2015г. с ДДС 2533,69лв. №4...121/06.02.2015г. с ДДС 3924,29лв.; №4...150/16.03.2015г. с ДДС 1785,60лв. и фактура № 4...003/29.05.2015г. с ДДС 1821,81, като правото на приспадане не е признато за съответния данъчен период, в който са издадени фактурите.

За този доставчик е представен договор от 01.102014г., с предмет на договора

„товаро-разтоварна работа на отсечени трупи, извозването им от работната площадка до временен склад и товарене на тировете. Всяка от фактурите от този доставчик - л.136 - 146 от делото съдържа данни по всеки елемент от договора - количество, единична цена и стойност- Към фактурите от 29.12.2015г.,16.01.2015г. и от 06.02.32015г. са представени и приемо-предавателни протоколи, които са подписан само от доставчика, не е подписан от жалбоподателя и по същество дублират по съдържание фактурата от същата дата.

Също представените от [фирма] фактури и тези от ревизираното дружество са различни по форма, т. е. представените фактури от ревизираното дружество, за които се твърди, че са оригинали, не се потвърждават в този вид от доставчиците. Също за този доставчик в ход ана ревизията е установено, че няма данни за регистрирани МПС, за подавани ГДД по чл.92 ЗКПО и публикувани ГФО в Търговския регистър.

Вещото лице е направило заключение, че за периода м.10.2014г. - 05.2015г. доставчикът [фирма] е разполагал с персонал по трудово правоотношение - общо 5 лица, от които общ работник - 3 лица, организатор дейности и снабдител- доставчик - по 1 лице, установено въз основа на справка за актуалното състояние на всички подадени уведомления за сключени трудови договори, но няма данни информационния масив на НАП за подавани справки за изплатени възнаграждения - доходи на ФЛ по извънтрудови правоотношения.

Вещото лице е посочило, че доставчикът [фирма] е регистриран по ДДС на 20.11.2013г. еи дерегистриран на 13.07.2015г. , като фактурите по делото са издадени в периода на регистрацията.

Вещото лице е анализирано представените счетоводни документи по делото за този доставчик за периода м.10.2014г.до м.05.2015г., в които сметките от гр. 70 имало само отразен кредитен оборот, а сметките 702 Приходи от продажби на стоки, с/ка 703 Приходи от продажба на услуги са без движение - с кредитен оборот нула, не били налични извлечения от счетоводни регистри, от които да се установят счетоводни записвания. Както в хода на ревизията, така и вещото лице е установило въз основа на писмо от ТД на НАП, че липсват данни за подадени от доставчика [фирма] ГДд по чл.92 ЗКПО за 2014 и 2015г., като вещото лице е достигнало до извод в заключение, че не се намират извлечения от счетоводни регистри /сметки от отчетност за доставчика, от които да се установят счетоводни записвания.

2. В размер на 10 206,45 лв. по 4 фактури от доставчика **[фирма]**, с предмет: „товарно - разтоварна работа, извозване и товарене на Т.“, както следва: №0...01/28.04.2015г. с ДДС 3 056,48лв.; № 30..012/16.07.2015г. с ДДС 4 138,50лв.; № 4..002/18.08.2015г. с ДДС 984,19лв.; фактура № 3..014/16.09.2015г. с ДДС 2027,28лв. в данъчните периоди, в които са издадени фактурите. Представен е и договор за подизпълнение от 01.04.2015г. между жалбоподателя и [фирма] с предмет товаро-разтоварна работа на отсечени трупи, извозването им от работната площадка до временен склад и товарене на тировете, като задълженията на подизпълнителя са включвали и извозване на трупите до временната площадка, което е вменено като

задължение на изцяло на изпълнителя - лист 111 от делото. За всеки елемент от предмета на договора в данъчните фактури са посочени конкретни стойности за количество, мярка, ед. Цена и стойност.

Също съдът констатира, че в договора между страните - л.111 от делото, конкретно чл.4, ал.2 от него, цената за изпълнението се плаща в 30-дневен срок след подписване на приемо-предавателен протокол за извършена работа и представяне на фактура от изпълнителя.

Приемо-предавателен протокол, подписан от жалбоподателя и доставчика **[фирма]**, не е представен нито в хода на ревизионното производство, нито пред съда от страна на жалбоподателя. Вещото лице също не е установило приемо-предавателен протокол. Фактурата по делото, която не е подписана и няма такова задължение, има характер единствено на първичен счетоводен документ, съставен от доставчика, адресиран до други лица, по смисъла на чл.7, ал.1 от Закона за счетоводството - отменен.

Също органите по приходите още в хода на ревизионното производство са направили констатация, че представените от **[фирма]** и фактури и тези от ревизираното дружество са различни по форма, т. е. представените фактури от ревизираното дружество, за които се твърди, че са оригинали, не се потвърждават в този вид от доставчиците. По този въпрос в хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя не са представени доказателства.

Органите по приходите и вещото лице са установили, че доставчикът **[фирма]** е включил процесиите фактури в дневниците за продажби. Не са налице данни за регистрирани МПС на името на този доставчик.

Вещото лице е установило, че от страна на П. О. е подадена ГДД зпо чл. 92 от ЗКПО за 2015г. по която са декларирани общо приходи и разходи и счетоводен финансов резултат - печалба, няма публикуван ГФО в Търговския регистър за 2015г. От представените оборотни ведомости от доставчика, вещото лице е посочило, са за месечите 04, 07,08 и 09/2015г., в които има само кредитен оборот по с/ка 702 Приходи от продажби на стоки, а по сметка 703 Приходи от продажби на услуги е без движение. Вещото лице е формирало извод, че не са налични счетоводни регистри)сметки, от които да се установят счетоводни записвания.

В хода на ревизията от доставчика **[фирма]** са представени и копия на граждански договори, но в хода на ревизията физическите лица, посочени в договорите, не са открити за да представят доказателства и писмени обяснения.

Вещото лице е направило заключение, че за периода от м.04-09.2015г. доставчикът **[фирма]** не е разполагал с персонал по трудово правоотношение, въз основа на справка за актуалното състояние на всички подадени уведомления за сключени трудови договори, също няма и справки в информационния масив на НАП за подавани справки за изплатени възнаграждения за доходи на ФЛ по извънтрудови правоотношения.

3.В размер на 3 108,31 лв., по фактура № **[ЕГН]/17.12.2015 г.** от доставчика **[фирма]**, с предмет: „товарно - разтоварна работа, извозване и товарене на Т." - в данъчния период на издаване на фактурата. Между този доставчик и жалбоподателя е сключен договор от 01.11.2015г. с предмет

товаро-разтоварна работа на отсечени трупи, извозването им от работната площадка до временен склад и товарене на тировете - л.116 от делото. Договорът е идентичен по съдържание, както с доставчика „П.“, също фактурата от А. 10 Е. съдържа подробни данни по всеки елемент от изпълнението на предмета на договора - л.117 от делото. Установено е, че в представеното платежно нареждане за плащане към [фирма] фигурира банкова сметка, за която след извършена справка е установено, че не е с титуляр доставчика, не са представени данни за титуляра на сметката. Също съдът констатира, че в договора между страните - л.116 от делото, на гърба, на първо място не е посочен начин на плащане, не се съдържа банкова сметка, а цената за изпълнението се плаща в 30-дневен срок след подписване на приемо-предавателен протокол за извършена работа и представяне на фактура от изпълнителя. Такъв приемо-предавателен протокол не е представен нито в хода на ревизионното производство, нито пред съда от страна на жалбоподателя. Вещото лице също не е установило приемо-предавателен протокол. Фактурата от А. 10 Е. съдържа подпис на съставителя - П. П. и печат на дружеството не съдържа подпис от страна на жалбоподателя и не може да съставлява двустранно съставен документ, а има характер единствено на първичен счетоводен документ, съставен от доставчика, адресиран до други лица, по смисъла на чл.7, ал.1 от Закона за счетоводството - отменен.

Идентично вещото лице и органите по приходите са установили данни за регистрацията на 15.07.2015г. и дерегистрацията на 07.03.2016г. по ЗДДС., както и, че доставчикът е подал ГДД по чл.92 ЗКПО за 2015г., в която са декларираны приходи и разходи и данъчна печалба, като в писмото ТД на НАП - С., офис П. е уведомял съда, че декларацията е некоректна и, че е изпратено съобщение на дружеството за отстраняване на несъответствия, но няма последващи данни за корекция. В хода на ревизионното производство от доставчика не са представени счетоводни регистри. Вещото лице не е проверило счетоводството на доставчика, но по електронна поща по негово искане, от страна на доставчика са му изпратени хронологичен регистър за м.01.2015г. за сметка 703 Приходи от продажби на стоки и сметка 453 разчети по ДДС в кореспонденция със сметка 411 Клиенти-. Вещото лице е направило извод, че е недостатъчна счетоводната отчетност за да направи установявания на съответствие между аналитична със синтетична счетоводна отчетност. Вещото лице също е извършило справка в Търговския регистър, но не е установило обявяване на акт ГФО за 2015г.

Вещото лице е направило заключение, че за периода м.12.2015г. доставчикът [фирма] не е разполагал с персонал по трудово правоотношение, въз основа на справка за актуалното състояние на всички подадени уведомления за сключени трудови договори, също няма и справки в информационния масив на НАП за подавани справки за изплатени възнаграждения за доходи на ФЛ по извънтрудови правоотношения.

В. По доставките с предмет „реклама“ и „рекламни материали“

1. Не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 524,00

лв. по общо 2 броя фактури, издадени от доставчика [фирма], с предмет: „реклама и рекламни материали“, както следва: №3...107/30.12.2014г. с ДДС 724,00лв. и № 3..144/25.02.2015г. с ДДС 800,00лв. - в данъчните периоди, в които са издадени фактурите. Между жалбоподателя и този доставчик е подписан договор от 09.02.2015г. с предмет - изработка, поставяне и абонамент на рекламен билборд с размери 4x3м., който да бъде разположен в [населено място], посока центъра на града /бул България и бул Д. Н., а цената е договорена - за изработване и поставяне - 1000лв. без ДДС и 6 месечен наем на рекламния билборд - 3000лв. Относно доставките от [фирма] за реклама и рекламни материали, ревизираното дружество е представило копия на фактури, приемо-предавателен протокол, платежни нареждания и договор от 09.02.2015 г., сключен между двете дружества, с предмет изработка и поставяне на рекламен билборд. Доставчикът е представил същите документи, както и оборотни ведомости за периода. От съдържанието на ведомостите е установено, че счетоводната документация не съдържа данни за отразени доставки към клиентите. Сметка 411 Клиенти е с нулево салдо и без обороти. Също така сметките от група 10, 20, 30 са с нулеви салда и без движение. Дружеството няма заведени активи и материали. Не са представени доказателства с какви материали са изработени рекламните материали, за мястото на поставяне на билборда, период на поставяне, за визията и т. н. Не са ангажирани доказателства за лицето, което фактически е изработило рекламните материали.

След справка в информационната система на НАП е установено, че за периода на издаване на фактурите [фирма] не е имало наети лица по трудови и граждански правоотношения.

Представен е приемо-предавателен протокол от дата 30.12.2014г. към фактура № 30...0107/30.12.2014г. - л. 131 и за календари, тефтери, химикалки, запалки, ключодържатели - посочени в количества. Фактурата - същевременно е с предмет само „рекламни материали“. Представен е и втори приемо-предавателен протокол, който не е подписан от страна на жалбоподателя и е със съдържание „рекламни материали“ кол.1, цена и стойност 3620 лв. Също фактура № 30.0144/25.02.2015г. е с предмет „реклама“, количество 1 и стойност 4000 лв., представен е и приемо-предавателен протокол - л. 134 от делото, който също не е подписан от жалбоподателя и има идентично съдържание както фактурата и за стойност 4000лв.

Също съдът констатира, че по договора от 09.02.2015г. между жалбоподателя и доставчика [фирма], няма данни за съдържанието на рекламния билборд, нито данни за приемане на услугата след извършването ѝ от жалбоподателя. Както се посочи, представен е единствено приемо-предавателен протокол за календари, тефтери, химикалки, запалки и ключодържатели към фактура № 30..0107/30.12.2014г., която от своя страна е с общ предмет „рекламни материали“. С данъчна основа 3620,00 лв., т.е цена, която няма връзка с договора за рекламен билборд. Що се касае до другата фактура - № 30...0144/25.02.2015г. същата има връзка единствено с посочената данъчна основа в нея - 4000 лв., но предметът е общо посочен „реклама“, от което не става ясно дали касае предмета на договора от 09.02.2015г., а

приемо-предавателния протокол от същата дата и на стойност 4000 лв., също има за предмет „реклама“ и не може да се направи, както се посочи не може да се направи връзка с конкретен предмет на изпълнение, свързан с „реклама“ и най-вече какво е съдържанието на услугата и дали има връзка с предмета на дейност на дружеството-жалбоподател.

Вещото лице е направило заключение, че за периода м.12.2014г. - м. 02.2015г. доставчикът „У. Лидер“ Е. не е разполагал с персонал по трудово правоотношение, въз основа на справка за актуалното състояние на всички подадени уведомления за сключени трудови договори, също няма и справки в информационния масив на НАП за подавани справки за изплатени възнаграждения - доходи на ФЛ по извънтрудови правоотношения.

2. Не е признато право на данъчен кредит в размер на 800,00 лв., по фактура № [ЕГН]/11.06.2016 г. от доставчика „Дон Тон“ Е. с предмет: „реклама“. За изпълнението на услугата е представен договор от 04.01.2016г. - л. 127 от делото, с предмет изпълнителят да изготви брошури и дипляни определено количество и по единична цена, - описани само като „рекламни материали за възложителя и за обща стойност 4 000лв. Същевременно, фактурата, издадена от този доставчик е записано общо само „реклама“, без да обозначава за каква точно реклама става въпрос. Няма други документи или данни за изпълнението на услугата.

По доставката от [фирма] жалбоподателят е представил копие на фактурата и касова бележка, нито в хода на ревизията нито в хода на съдебното производство са представени доказателства за това какво точно е възложено като съдържание на рекламните материали, не са представени приемо-предавателни протоколи, удостоверяващи приемане на възложената работа от страна на жалбоподателя.

Видно от чл.5 от договора - л.127 от делото, възложителят се е задължил да заплати общата стойност по договора в срок до 30 дни след получаване на фактура от изпълнителя, а в чл.3, ал.2 е посочено иденствено относно съдържанието на рекламните материали, че следва да бъдат предоставени в уговорения срок и да отговорят на изисквания (формат, размер и пр.), предварително уговорени между страните. Данни за такива уговорки не са представени по делото, поради което не може да се направи извод за това какво съдържание имат рекламните материали, предмет на договора и дали са относими към икономическата дейност на ревизираното лице. Също няма данни за приемането на извършеното от жалбоподателя, нито такава уговорка се съдържа в договора.

Вещото лице е направило заключение, че за периода м.6.2015г. доставчикът „Дон Тон“ Е. не е разполагал с персонал по трудово правоотношение, въз основа на справка за актуалното състояние на всички подадени уведомления за сключени трудови договори, също няма и справки в информационния масив на НАП за подавани справки за изплатени възнаграждения - доходи на ФЛ по извънтрудови правоотношения.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Независимо от извода на вещото лице, че са документирани идентично и органите по приходите в РА и РД са признали правото на приспадане на данъчен кредит по фактури за доставки с идентичен предмет от други доставчици през ревизираните периоди, съдът следва да направи изводите си въз основа на данните по делото, установени за всяка от доставките, предмет на правен спор. Действително, както се поддържа в жалбата, процесните доставчици не са намерени на декларираните адреси за кореспонденция, няма данни за активи, регистрация по ЗДДС, повечето от доставчиците не са имали нает персонал, данни за лица по извънтрудови правоотношения . По делото действително ответникът не претендира и органите по приходите не са изложили твърдения за данъчна измама или привидност на процесните доставки по смисъла на чл.17 Закона за задълженията и договорите. Освен това ответникът в решението си е посочил, че реалността на извършените услуги се установявала и с надлежно доказани и отчетени разходи за тяхното извършване от страна на доставчика, което произтичало от чл.12, ал.1 от Правилника за приложение на ЗДДС. Според последната разпоредба - отменена понастоящем, услугата се считала за извършена на датата , на която възникват условията да бъде признат приходът от нея, съгласно Закона за счетоводството и приложимите счетоводни стандарти. В случая ответникът е посочил, че нито едни от доставчиците не е представил доказателства за отчетени разходи по изпълнението на услугите , които да могат да бъдат съпоставени със стойността на фактурите.

Доводите на ответника за приложимост на чл.12 ППЗДДС в казуса по делото, не се споделят от съда. Същите са в противоречие с правото на ЕС, като съдът следва да съобрази постановеното по трети въпрос от диспозитива на Решение на Съда (седми състав) от 13 февруари 2014г. по Дело С-18/13, М. -П., Е.:EU:C:2014:69, второто изречение, а именно: "В това отношение Директива 2006/112 не допуска национална разпоредба, съгласно която услугата се счита за извършена на датата, на която възникват условията да бъде признат приходът от съответната доставка." Отговорът на този преюдициален въпрос е даден конкретно във връзка с изискването по чл.12, ал.1 от ППЗДДС - отменен отм. - ДВ, бр. 8 от 2016 г., в сила от 29.01.2016 г.), като преди това текстът на разпоредбата е имал следното съдържание: "С изключение на случаите по чл. 25, ал. 3, 4 и 5 от закона услугата се счита за извършена по смисъла на закона на датата, на която възникват условията да бъде признат приходът от нея съгласно Закона за счетоводството и приложимите счетоводни стандарти." Тази разпоредба е била действаща по време на издаването на фактурите за процесните доставки за услуги, но предвид даденото тълкуване, че противоречи на правото на ЕС, не следва да се прилага.

В първото изречение от отговора на трети въпрос Съдът на ЕС е приел за допустимо, предвид изискването по чл.242 от Директивата за ДДС всяко данъчно задължено лице да води достатъчно подробна счетоводна отчетност за целите прилагането на ДДС и на неговия контрол от данъчните органи, то се допуска държавата членка в предвидените от чл.273 граници да изисква от всяко задължено лице да съблюдава съответните счетоводни стандарти,

стига мерките в този смисъл да не надхвърлят необходимото за постигането на целите да се осигури правилното събиране на данъка и предотвратяване на измамите.

По съдържание фактурите, въз основа на които данъчно-задълженото лице има право да упражни правото на приспадане на данъчен кредит, следва да съответстват на изискванията по чл.71, т.1 ЗДДС вр. чл.114, ал.1, т.9 ЗДДС и чл.226, т.6 от Директива 2006/112/ЕО за съдържание на фактурата - относно изискването за посочване на вида на стоката или естеството на услугата, количество и стойност. Едно от изискванията за да бъде упражнено правото на приспадане на данъчен кредит от получателя по облагаема доставка, и което жалбоподателят претендира, че е изпълнено, е лицето да притежава данъчен документ по чл.71, т.1 от ЗДДС. Доставчикът следва да издаде фактура, която за да бъде основание за приспадането на данъка, съгласно чл.71, т.1 от ЗДДС, следва да отговаря на минималните нормативно установени изисквания за съдържанието ѝ, необходимо за целите на приспадането и за осъществяване на контрола от органите по приходите - изискванията на чл.114 от ЗДС и чл.226 от Директивата за ДДС.

Съгласно член 178, буква а) от Директива та за ДДС, упражняването на правото на приспадане по член 168, буква а) от тази директива, е обусловено от притежаването на фактура. Съгласно член 220, точка 1 от същата директива, фактура се издава за всяка доставка на стоки или услуги, която данъчнозадължено лице е извършило за друго данъчнозадължено лице. Също в член 226 от Директивата се уточнява, че доколкото не е предвидено друго в специалните разпоредби, за целите на ДДС само посочените в този член данни задължително трябва да са посочени във фактурите, издадени в съответствие с член 220 от същата директива. Държавите членки не следва да въвеждат условия за упражняването на правото на приспадане на ДДС, които не са изрично предвидени в разпоредбите на Директива 2006/112. Това следва от член 273 от тази директива, който предвижда, че държавите членки могат да наложат задължения, които считат за необходими за осигуряване на правилното събиране на ДДС и за предотвратяване на избягването на данъчното облагане, но тази възможност не може да се използва, за да се налагат допълнителни задължения при фактурирането спрямо предвидените в частност в член 226 от посочената директива изисквания.

Следва да се откаже правото на приспадане по фактурите, които не съответстват на изискванията за съставянето им. По т.1 от диспозитива на Решението от 08 май 2013г. по дело С – 271/12, Р. Т., Съдът на ЕС е приел, че правото на приспадане може да се откаже на данъчнозадължените лица, получатели на услуги, които разполагат с непълни фактури, дори ако в допълнение на последните след приемането на решението за отказ, е предоставена информация с цел доказване на действителното им извършване, естеството и стойността им. По т.30 от решението по делото A. Colle на Съда на ЕС, е прието, че сделките трябва да бъдат облагани като се вземат предвид обективните им характеристики, а по т.31 от същото решение, е прието, че принципът на данъчен неутралитет изисква да се признае освобождаването от ДДС, ако са изпълнени основните изисквания, дори и ако данъчнозадължените лица са пропуснали някои формални изисквания, “(..) Би

било различно само ако нарушаването на тези формални изисквания възпрепятства предоставянето на сигурно доказателство, че са изпълнени основните изисквания“.

В съответствие с тези правни положения е изискването по чл.114, ал.1, т.9 от ЗДДС - фактурата да съдържа „количеството и вида на стоката, вида на услугата“, както и по чл.226, т.6 от Директивата за ДДС относно изискването фактурата да съдържа „количеството и естеството на доставените стоки или услуги, или степента и естеството на предоставените услуги“. Също в съответствие с посочените тълкувания от съда на ЕС е и постановеното с Тълкувателно решение №5/2004г. на ВАС, според което винаги, когато във фактурата няма информация относно облагаемото данъчно събитие, същата няма доказателствена сила. Съдържанието на фактурите следва да позволява да се установи съответствието на предмета им с действително осъществена стопанска операция, както изисква принципът за предимство на съдържанието пред формата.

По горните съображения, естеството на престацията следва да бъде индивидуализирано с точни параметри, които позволяват доказването ѝ. Конкретизирането на доставката следва да бъде в достатъчна степен и по начин, който да позволява последваща проверка и установяване действителното ѝ извършване. Посочените изисквания към фактурата не са само формални, а са свързани с материално-правните изисквания към доставките и преценката дали се касае за облагаема доставка по принцип.

Спазването на формалните изисквания при съставянето на фактурите не е решаващо за преценката на правото на приспадане - от решаващо значение е изпълнението на материално-правните предпоставки за възникване на правото на данъчен кредит. Съгласно приетото от Съда на ЕС по т.63 от делото E. (EU:C:2008:267) на съда на ЕС, според което принципът на данъчен неутралитет налага правото на приспадане на ДДС по получените доставки да се предостави, ако са изпълнени материалноправните изисквания, дори и данъчнозадължените лица да не са спазили някои формални изисквания. В т. 64 от същото решение Съдът е приел, че щом разполага с необходимата информация за да установи, че данъчнозадълженото лице като получател на разглежданите доставки е платец на ДДС, данъчната администрация не може да му налага допълнителни условия във връзка с правото му да приспадне този данък, които могат да доведат до осуетяване на упражняването на това право. Посоченото правно положение е изведено в контекста на самоначисляване на данъка, но съставлява принципно положение по прилагането на общата система за ДДС, потвърдено многократно в последващата съдебна практика, в това число в т.62 от решението по делото E. –В. Т., EU:C:2012:458.

Плащанията по фактурите не съставлява данъчно събитие по чл.25 и основание за признаване на правото на данъчен кредит. От съдържанието на фактурите от процесните доставчици не може да се направи извод, че документира авансово плащане, освен това, дори и да документира такова, без последващо осъществена облагаема доставка, плащането само по себе си не съставлява такава доставка и основание за признаването на данъчен

кредит. Не плащанията, а осъществяването на облагаеми доставки на стоки и услуги, за които данъкът е изискуем и са част от икономическата дейност на данъчно-задълженото лице, съставляват основание за упражняване на правото на приспадането на данъка, видно от чл.68, ал.1, т.1 вр. чл.25, чл.6 и чл.8 ЗДДС, както и чл.69, ал.1, т.1 от същия закон

Формално от гледна точка на чл.71,т.1 ЗДДС вр. чл.114, ал.1, т.9 ЗДДС, не съответстват на изискванията на посочените разпоредби фактурите от [фирма] и [фирма] с предмет съответно "рекламни материали" и "реклама", обсъдени по фактите, са с прекалено общ предмет, не съдържа каквито и да са обективни данни за вида на рекламата, които могат да бъдат установени. Предметът е формулиран прекалено общо и може да се отнесе към всеки вид реклама. Освен несъответствието на фактурите от тези доставчици с изискванията за съдържание от формална страна по чл.71, т.1 ЗДДС вр. чл. 114 , т.9 ЗДДС, няма данни нито за съдържанието на рекламата, нито за приемане на извършеното от жалбоподателя. както се посочи, представените приемо-предавателни протоколи, представени към фактурите от [фирма], не са подписани от жалбоподателя, същите са формулирани идентично по общ начин както фактурите, на които им съответстват стойностно. Както се посочи по фактите, по нито една от фактурите с предмет "реклама" и "рекламни материали", не може да се установи съдържанието на възложеното, и от тук следователно, не може да се установи връзката с икономическата дейност на жалбоподателя. При тези данни за доставките от [фирма] и [фирма] нито се доказва изпълнението им - получена доставка от страна на жалбоподателя - изискване по чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС, нито връзката на предмета на услугите с икономическата дейност на жалбоподателя. В случая освен формалната нередовност на фактурите, не са налице други доказателства за получаване на услугите от жалбоподателя . такива доказателства не съществуват по делото и поради това не е приложимо приетото от Съда на ЕС по т.63 от делото E. (EU:C:2008:267) на съда на ЕС, цитирано по-горе.

.Формално от гледна точка на чл.71,т.1 ЗДДС вр. чл.114, ал.1, т.9 ЗДДС, единствено фактурите с предмет : „съгласно договор за наем на ЗИЛ, наем на колесен трактор, наем на бензинови моторни триони", издадени от доставчиците [фирма] и [фирма], както и с предмет "товарно - разтоварна работа, извозване и товарене на Т.", издадени от доставчиците [фирма], [фирма] и [фирма], съдържат подробни данни за доставката., както се изложи по фактите - вид, количество , единична цена и стойност. Съдът в случая съобрази, че по издадените от [фирма] фактури, копията, представени от доставчика и жалбоподателя са различни по форма, но по съдържание - не. Предвид, че доставчикът е включил фактурите в дневника си за продажби, то следва да се приеме потвърдено издаването им от доставчика и съдът следва да обсъди дали са налице материално-правните изисквания за упражняване на правото на приспадане на данъка.

По фактурите от тези доставчици обаче не се доказва по делото изпълнението на материално-правните предпоставки за упражняването на правото на данъчен кредит - получени доставки с предмета по тези фактури.

Както се обсъди по фактите за всеки от доставчиците, по фактурите „съгласно договор за наем на ЗИЛ, наем на колесен трактор, наем на бензинови моторни триони“, издадени от доставчиците [фирма] и [фирма], в договорите за наем не са посочени конкретни данни за МПС, предмет на договорите за наем, нито са съставени както е предвидено в договорите, приемо-предавателен протокол за предаването на наетите вещи от наемодателя на наемателя - дружеството-жалбоподател. По делото освен това има данни за МПС, вписани в превозните билети, но няма данни доставчиците [фирма] и „Д. Мед“ ЕООД да са притежавали МПС нито от вида на посочените в договорите за наем, нито по принцип МПС, както е установено от органите в хода на ревизионното производство, а данни за обратното не се събраха и в производството пред съда. видно от заключението на вещото лице, на изрично поставения въпрос дали доставчиците разполагат с активи, същото не е могло да даде отговор, поради недостатъчност или непредставена счетоводна отчетност. Следва да бъде споделен довода на органите по приходите и конкретно в решението на ответника, че предмета на договорите за наем действително не е конкретизиран - с индивидуализиращи белези, каквито безспорно са относими за двата вида МПС, а относно бензинови моторни триони - освен по вид, могат да бъдат конкретизирани и с марка или технически данни. Не само от факта, че не са съставени приемо-предавателни протоколи, по делото няма други данни и не се доказва от жалбоподателя, че действително е получил владението - чрез предаването му от наемателите по двата договора, на вещи, от вида, посочен в договорите за наем. Без да е получил владението на чужди вещи, жалбоподателят не може да докаже и съответно ползването им в икономическата си дейност. Следователно, по фактурите от [фирма] и [фирма], с предмет „съгласно договор за наем на ЗИЛ, наем на колесен трактор, наем на бензинови моторни триони“, не се доказаха нито възникнало данъчно събитие - предаване на вещите за ползване от жалбоподателя по договорите за наем, и поради това са с предмет, който не е свързан с икономическата дейност на жалбоподателя. Както е пояснило вещото лице по делото, доставките с предмет наем на вещи, следва да се отчитат като услуги. Освен фактурите, договорите за наем и данни за плащанията, други доказателства за тези доставки няма. Счетоводните записвания в счетоводството на жалбоподателя сами по себе си не съставляват доказателство за материално-правните предпоставки за възникване на правото на данъчен кредит. В заключение, не се доказаха материално-правните предпоставки за упражняване на правото на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1 вр. чл.69, ал.1 и вр. чл.9 ЗДДС по фактурите от [фирма] и [фирма],

По фактурите с предмет "товарно - разтоварна работа, извозване и товарене на Т.", издадени от доставчиците [фирма], [фирма] и [фирма], съдът намира, че също не се доказаха материално-правните предпоставки - получаването на услуги от вида на посочените във фактурите. На първо място, както се обсъди по фактите, в договорите - с идентично съдържание, сключени между жалбоподателя и всеки от доставчиците [фирма], [фирма] и [фирма] се съдържа клауза за единични цени на всеки елемент от

предмета на договорите, а общата сума за плащане се определя след подписване на протокол за извършената работа. По същество тази разпоредба от договора означава най-малкото двустранен протокол, подписан от жалбоподателя. Фактурите, макар и да съдържат подробни данни за вида на услугата, количество и ед. цена, не съдържат място на извършване на услугата. Макар по делото да са представени договори за продажба на дървесина и позволителни за сеч, фактурите от тези доставчици не могат да се свържат с конкретно място - землище на населено място - "сечище", за което е издадено позволително за сеч. Поради естеството на услугите по фактурите то тези доставчици., следва да са извършени именно на такова място, за което е издадено позволително за сеч. Такива данни няма представени нито в хода на ревизионното производство нито пред съда. Освен това, част от услугите от доставчиците по тези фактури включват транспортиране от сечището, до временен склад, няма данни освен за сечището, и за местонахождението на временния склад. Няма данни и за транспортните средства, с които е извършен транспорта, а както се установи, тези доставчици също нямат регистрирани собствени МПС, нещата лице също не е установило данни за разполагаеми активи при доставчиците. въз основа на счетоводни данни. Без съмнение, жалбоподателят като страна по доставката, е следвало да разполага и предостави данни и документи за всички тези обстоятелства, свързани с изпълнението на услугите от тези доставчици - както за мястото на изпълнение, така и за приемането на услугите.

Както се посочи по-горе, в правните съображения на съда, не противоречи на правото на ЕС да се изисква от жалбоподателя счетоводна отчетност, която да позволява проверката за изпълнението на материално-правните изисквания за упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит от задължените лица. Именно тези изисквания, не са спазени от жалбоподателя., като същият освен това е недобросъвестен, тъй като не е положил дължимата грижа да докаже изпълнението на материално-правните изисквания за приспадане на данъка. чрез водене на търговските дела по начин, който позволява това.

Изложеното обуславя извод, че правилно на основание чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС вр. чл.69, ал.1, т.1 и чл.9 от същия закон органите по приходите не са признали правото на приспадане на данъка по фактурите с предмет с предмет "товарно - разтоварна работа, извозване и товарене на Т.", издадени от доставчиците [фирма], [фирма] и [фирма].

Всичко изложено обуславя извод, че жалбата по делото е неоснователна, а РА в оспорената пред съда част е материално-законосъобразен, като правилно са установени данъчни задължения за ДДС и лихви за данъчни периоди м. 05,07,10,11 и 12.2014г., за 04,-05,07-10 и 12.2015г., за 01-06.2016г. , общо в размер на 43 787,25 лв., от които за главница за ДДС - 35 221,34 и съответните лихви, изчислени към 18.10.2017г. - 8 565,91 лв.. по фактури от доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Съдът с решението си следва да постанови отхвърлянето на жалбата.

Предвид този изход на делото и своевременно направено искане от юрк. М. за

присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.161,, ал.1 ДОПК, такова следва да се присъди съобразно материалния интерес и в размерите, предвидени по чл. 8, ал.1, т.4 от наредбата за минималните възнаграждение на адвокатските възнаграждения и в размер на 1843 лева.

На основание изложеното и чл.160, ал.1 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище [населено място], област П., срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22001417002505-091-001 от 18.10.2017 г., издаден от В. А. В. - орган, възложил ревизията, и А. Г. Ч. -Д. -ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 648/11.05.2018г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление С. на Националната агенция за приходите, а именно: за установените резултати по ЗДДС за данъчни периоди м.05.2014 г. , м.07.2014 г., м.10.2014 г., м.11.2014 г. и 12.2014 г., м.01.2015 г., м.02.2015 г., м.03.2015 г., м.04.2015 г., м.05.2015 г., м.07.2015г., м.08.2015 г., м.09.2015 г., м.10.2015 г. и м.12.2015 г., и м.01.2016 г., - задължения за за внасяне общо в размер на 43 787,25лв., от които за главница за ДДС - 35 221,34 и съответните лихви, изчислени към 18.10.2017г. - 8 565,91 лв.. по фактури от доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище [населено място], област П., да ЗАПЛАТИ в полза на НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ чрез Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление С. при същата агенция, сумата от 1843 (хиляда осемстотин четиридесет и три) лева за разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: